

[Ole Bjørn Kraft.]

sætter, da Betingelserne er til Stede for et saadant Forslags Gennemførelse? Jeg vil med et anvendt Ord af J. C. Christensen sige til den højtærede Minister: Handling kræver Tid, men Tid kræver ogsaa Handling. Lad ikke et alt for gustent Overlæg kvæle den friske Handlings Mulighed, som i dette Øjeblik er til Stede, men om hvilken vi ikke ved, om den vil være til Stede om nogen Tid. Jeg beder den højtærede Minister om, naar vi Konservative — forhaabentlig inden længe — bringer denne Sag frem her i Salen, da at modtage dette som en velkommen Lejlighed til at gennemføre en Ordning i Overensstemmelse med de principielle Synsmaader, som Ministeren selv kraftigt gjorde sig til Talsmand for.

Siden jeg første Gang havde Ordet under denne Finanslovdebat, er der kommet yderligere Liv i den Diskussion, som paa en Maade blev indledet med det ærede Medlem Hr. Pinstrups saa sørgelig berømte Tale i Aarhus, og som siden har faaet en anden og noget fastere Karakter. Dette giver mig Anledning til at omtale et Spørgsmaal, som jeg tidligere fandt det ganske ørkesløst at forsøge paa at fremdrage, men som jeg nu haaber paa en Smule mere Opmærksomhed for. Den Diskussion, som jeg her taler om, er den, man har kaldt Diskussionen om Provinsens Oprør mod Hovedstaden. Jeg anser denne Diskussion for at være i høj Grad betydningsfuld; og det Emne, som den drejer sig om, berører et af de allervigtigste Problemer, vi i Øjeblikket kan beskæftige os med, og det er derfor ogsaa i høj Grad velegnet til at gøres til Genstand for en Omtale her i Tinget. Lige saa sikker som jeg er paa dette, er jeg imidlertid paa, at Diskussionen er blevet indledet og hidtil ført paa et aldeles urigtigt Grundlag. Det er et Spørgsmaal, som bør behandles med den allerstørste Oprigtighed og den allerstørste Varsomhed. Men det synes mig, at Deltagerne hidtil har bevæget sig rundt i dette Spørgsmaal med samme Gratie som den, en Elefant udviser i en Porcelænsbutik. Det er da intet Under, at der allerede er gaaet meget Porcelæn med i Løbet. Man har lagt dette Spørgsmaal fuldstændig over i det negative, medens hele Interessen ved det knytter sig til det positive. Vi synes herhjemme at have et ulyksaligt Hang til at gøre alting til en Strid i Stedet for at løfte Spørgsmaalene op til et Samvirke. Og saaledes er det da ogsaa gaaet med dette Spørgsmaal. Man har udelukkende været optaget af at konstruere et Modsætningsforhold mellem Provins og Hovedstad, mellem Jyder og Københav-

ner, ikke en Modsætning i Henseende til Interesser og Realiteter, men i Moral, i Livssyn, i Levevis. Det har da ogsaa været nødvendigt for Deltagerne Gang paa Gang at gøre Brud paa Virkeligheden. Nu til Eks. Modsætningen mellem Jyder og Øboer. Jeg vil naturligvis ikke paa nogen Maade benægte den naturlige Forskel mellem jydsk Race og Øborace. Men hvor finder vi den saa ren, at Modsætningerne kan opstilles paa den Maade, som her sker. Hvis man f. Eks. nu tager den jydsk Redaktør, der redigerer det efter sin egen Mening mest jydsk Blad af alle, „Aalborg Amtstidende“, ja, saa er der om ham at sige, at han er Falstring, og at den Mand, der startede og skabte det Blad, som han har arvet, var Sjællænder. Og for at nævne mig selv, saa er jeg født Københavner; men min Oldefader paa fædrene Side var Rektor i Aalborg, og min Oldefader paa mødrene Side var Brygger og Storkøbmand i Flensborg. Og saaledes er det overalt. Der er utvivlsomt ogsaa i denne Sal ærede Medlemmer, som betragter sig selv som udpræget jydsk, men som, hvis de undersøger deres Forfædre, hurtigt vil opdage, at de ogsaa har Øboblod i sig. Det er derfor ganske urigtigt af os at forivre os ud i en Tro paa et uovervindeligt og naturbestemt Modsætningsforhold mellem Grene af dette Folk. Her er ikke Tale om en Modsætning; men her er Tale om et sundt og naturligt Samspil af særprægede Enheder, der uden Tvang eller Opgivelse af Karakter og Person kan bringes til en frugtbar og lykkelig Udvikling. At søge at skabe kunstige Uoverensstemmelser er derfor skadelig og ufrugtbar Gerning. Det skal ikke være saaledes, at de forskellige Dele af Danskerætten er mere optaget af at konstatere Fejlene hos de andre Dele end at bøde paa Fejlene hos sig selv. Lidet nytter det en Bonde, at han har Øje for Tidslerne i Naboens Mark, hvis han er blind for Tidslerne i sin egen Mark. Og i alle Marker er der jo Tidsler, sikkert, for at tage et Eksempel, ogsaa i det ærede Medlem Hr. Pinstrups.

Men hvis man nu tager alt dette bort, saa bliver der en stor og betydningsfuld Realitet tilbage; den Realitet, der er vor i Forhold til Landets Størrelse alt for store og dominerende Hovedstad. Men dette Spørgsmaal skal ikke ses negativt som en Bebrejdelse mod Hovedstaden eller dens Befolkning, men positivt som en Bestræbelse for aktivt at bøde paa den Udvikling, der er gledet ind i et skævt Spor. Her er der slet ikke Modsætning mellem Provins og Hovedstad. Her er tvertimod en aaben-